

Då händer något märkligt. Alla födslar är i och för sig märkvärdiga, inte minst i vår toscanska, vackra by – men detta! Jag kan se dem framför mig där de står i köket: min far med mig i sina armar, Emilio, Maddalena, grannkvinnan – hur de tittar upp från mitt organ och häpet ser på varandra: genom dörren som står öppen ut mot gården strömmar toner in ...

Rödhaken! Den lilla fågeln, berättas det, fullkomligt vibrerade av sång där den satt uppe i valnötsträdet belyst av solen. Enligt legenden är det röda inget mindre än Kristi blod framsprunget ur såren efter törntagarna: när den, darrande av iver att få hjälpa, drog ut dem ur Hans panna färgades bröst-dunen. Ja, som det sisade och visslade. En himlens lovsång till min födelse, en profetia.

Om vad, kan man såhär tjugofem år senare från den stora staden Milanos horisont undra. Den gång-en under valnötsträdet, med den djupblå himlen över Montenero och glittret nerifrån sjön, var det ingen som ställde frågan. Istället lyssnade de förundrat: få-gelns drillande från sin gren och vindens sus i lövver-
ket – *miracolo!* Världen var skapad på nytt. Marco och Sofia hade fått en son, livet skulle gå vidare.

Och, hur blev det? Att jag var ett försigkommet och nyfiket barn fanns det tidiga tecken på. Under det förflutnas valv ekar långt borta min mors stämma: Laurencio! Sex månader gammal, med ena handen mot golvet och den andra om en sprattlande hönas ben, lyfter jag på huvudet – försiktigt, Laurencio! Men jag fortsätter att dra, den flaxande och kacklande

fågeln får finna sig i min närgånghet: hur ägget läm-nar henne har jag sett, nu vill jag veta hur det kom-mer in. Till sist hittar jag öppningen. Hönan tystnar och blir stilla när mitt finger sjunker in i henne, i detta mjuka, varma och i grunden obeskrivbara.

Detta mitt tidiga intresse för omgivningen omfat-tade alltså inte bara människorna, heller inte enbart det kvinnliga. Så till exempel hette min käraste lek-kamrat Tigre, en ståtlig, randig hankatt. Hur ofta rullade vi inte runt med varandra, på köksgolvet eller under valnötsträdet, eller mellan portstolparna. Jag med händerna på hans axlar, han med tassarna om min rygg med klorna väl indragna.

Också med min far rullade jag runt ibland, medan Sofia ojade sig och drog åt sig kjolen. Invid brunnen fanns nyckelpigor jag brukade fånga, eller så låg jag och jollrade i dubbelsängen – *attenzione!* – där kom han nu, på väg hem från fälten. Hans lätta steg på kullerstenarna, eller över golvet, varpå han grep tag om mig och lyfte upp mig. Glittret i hans mörka ögon, skägget, och händerna när han skrattande svängde mig högt upp i luften.

Andra tider skulle komma, precis som doktor Freud förutspått, men ett tag till härskade idyllen. Varje ny dag vidgades gränserna: i den ringlande bygatans förlängning kastade en obelisk sin sneda skugga över torget. Bortom landsvägen och en stig fanns dalen med sin bäck. Solen höjde sig och sänkte sig. Bröd lyftes ångande ur spisen, en tupp miste hu-vudet, skratt och klirr av vinflaskor.